

че мислите за приятеля си. Какъ мислите? Ще кажете, че като си спомните нѣщо за него, все едно, че сте мислили. Не е така. Да мисля за приятеля си, значи, да влѣза въ връзка съ него, и той да почувствува, че съмъ помислилъ за него. Като мисля за приятеля си, ще му напиша писмо, въ което ще му съобща, че се намирамъ въ добро разположение на духа, че съмъ свършилъ една сериозна работа и сега имамъ предъ видъ да заема нѣкаква служба, да приложамъ това, което съмъ научилъ. Като сподѣля съ приятеля си това, което ме радва, азъ се свързвамъ съ него.

Изобщо, всѣка мисълъ, всѣка идея трѣбва да бѣде строго опредѣлена, ако искате да се реализира. А така, че сте помислили за приятеля си, че въ този моментъ е нѣкъде на театъръ, или на концертъ, това не е мисълъ. Истинска, положителна мисълъ е само онази, която носи въ себе си известно благо, както за самия човѣкъ, така и за окръжаващитѣ. Ближнитѣ ни трѣбва да се ползуватъ поне отъ излишѣка на това благо. Този законъ съществува и въ природата. Отъ изобилието, съ което разполага, природата всѣки моментъ отдѣля по нѣщо за всички живи същества.

Съвременнитѣ хора не се спиратъ върху този законъ и казватъ, че никой не ги обича, никой не се грижи за тѣхъ. Щомъ получатъ нѣкакво благо, тогава казватъ, че има кой да ги обича и да се грижи за тѣхъ. Кой е пър-